

**Bódey Sándor temetésére 2013. 01. 26. d.e. órakor
a Remetekertvárosi „Szentlélek” Plébániatemplomban:**

Kedves Gyászolók, jó Barátok, Ismerősök!

Minden halálhír, minden ravatal fájó az emberi lélek számára. Főleg akkor, amikor tudjuk és lelki szemeink előtt ,ott van, akitől most búcsúzunk. Most is azért jöttünk össze a Remetekertvárosi Szentlélek templomba, hogy búcsúzzunk egy olyan embertől, akit sokan ismertek és szerettek, akinek mindenkire volt egy kedves szava, aki mindig mosolygott, aki sosem panaszkodott, mindig bizakodott. Én egyszer egy novemberi estén próbaképpen érdeklődésképpen írtam neki egy sms-t és legnagyobb meglepetésemre azonnal visszahívott. Nem akartam terhelni, csak pár szót váltottunk és élt benne a nagy Reménysugár. DE bennünk is! Mégis a mondás teljesedik be: „ Ember tervez, Isten végez!” És biztos Isten részéről így van jól, Ő tudja mitől óvta meg Sándorunkat. Ő tudja mi a jó Sándor testvérünknek, még akkor is, ha mi itt földiek sírunk, szomorkodunk és miértezzünk. - Megvallom engem is megdöbbenett a távozás, sokat gondoltam Sanyira, mert az elmúlt évek közelebb hoztak bennünket egymáshoz. Engem is megviselt a távozása, ezért nem tudok ma a Polgári Körök báljába sem menni. Mindazok ellenére, hogy ott is sok jó emberrel találkozok az ember. Még a héten jegyespár is volt nálam, akik mondták: szombat este találkozunk?, mondtam, most kivételesen nem. És elmondtam miért. Megértették és azt hiszem mindenki megérti?!

Sándort megismervén nem is lehetett volna szebb bibliai példabeszédet választani a szentírásból, mint a

-2-

talentumokról szóló példabeszéd.

Isten Sándort születésekor sok talentummal ajándékozta meg. Ezt mutatja az, hogy egy munkahelyen évtizedeken keresztül dolgozott, a Ganz- MÁVAG-nál. Ahogy olvashatjuk a róla szóló nekrológban is, hogy a környék közösségi életében is kamatoztatta tehetségét. Tudjuk szervezett bált, polgári kört és nem utolsósorban a „Templomkerti estét”. Ezeket mind azért szervezte, hogy a másikon segítsen. Mint ahogy segítette árvízsjuttató székelyföldi iskolán, de segítette templomának és annak környezetének.

Szervezői tehetségét kamatoztatta a művészekkel való kapcsolatában és azok meghívásában. Hiszen a művészvilág kiválóságai fordultak meg a templomkertben. Évről évre többen jöttek az általa szervezett előadásokra, melyeket feleségével szervezett. Talentumainak kamatoztatásért a hallgatóság sok köszönete mellett, Önkormányzatunk is elismerte, amikor neki és feleségének ítélte oda a „Klebsberg- díjat”.

Kosztolányi Dezső: Halotti beszéd

Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra. Megcsalt.
Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.

De nincs már.
Akár a föld.
Jaj, összedőlt
a kincstár.

-3-

Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
s mint fán se nő egyforma két levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.

Nézzétek e főt, ez összeomló,
kedves szemet. Nézzétek, itt e kéz,
mely a kimondhatatlan ködbe vész
kővé meredve,
mint egy ereklye,
s rá ékírással van karcolva ritka,
egyetlen életének ősi titka.

Akárki is volt ő, de fény, de hó volt.
Mindenki tudta és hirdette: ő volt.
Ahogy szerette ezt vagy azt az ételt,
s szólt, ajka melyet mostan lepecsételt
a csönd, s ahogy zengett fülünkbe hangja,
mint vízbe süllyedt templomok harangja
a mélybe lenn, s ahogy azt mondta nemrég:
"Édes fiacskám, egy kis sajtot ennék",
vagy bort ivott és boldogan meredt a
kezában égő, olcsó cigaretta
füstjére, és futott, telefonált,
és szötte álmát, mint színes fonált:
a homlokán feltündökölt a jegy,
hogy milliók közt az egyetlenegy.

Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,

-4-

a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.

Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,
hogy e csodát újjólag megteremtse.

Édes barátaim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak őrája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: "Hol volt...",
majd rázuhant a mázsás, szörnyü mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: "Nem volt... "
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.

AMEN.